

1er Premi de Narrativa Curta 2018 Vila de Flix
(Modalitat Adult)

Pseudònim: Marina Tell

Títol de l'obra:

“SI NO HAGUESSIS MARXAT”

Vaig aparcar el cotxe davant del número vint-i-cinc. No vaig apagar el motor de seguida perquè no estava segura que m'haguessis dit que et recollís al vint-i-cinc. Vaig treure el mòbil de la bossa i vaig mirar si tenia algun missatge teu. Però no. Llavors et vaig trucar i tu vas fer un “ei” i em vas preguntar si ja era a baix. Et vaig fer repetir el número de l'edifici, que es veu que era el vint-i-u. Vaig baixar del cotxe i vaig caminar per la vorera fins que vaig trobar el número de ferro enganxat a la façana, al costat d'una porta de vidre. Les meves ganes de veure't es van recolzar a la paret disposades a esperar-te els segons que fessin falta fins que van sentir un pany que girava, un soroll sec de porta que s'obria i darrere del soroll, vas aparèixer tu. Vas mirar cap a l'esquerra, buscant-me, i llavors vaig ser jo qui et va fer un “ei” perquè et giressis. Duies el somriure dibuixat a la cara i als ulls. Te'm vas acostar i em vas abraçar molt fort. No és que m'incomodés, la teva abraçada, era evident que m'abraçaries després de tres anys de no veure'ns. Només és que em va sorprendre la força dels teus braços i el poc esforç que van fer els meus. Que estrany, després de tot aquell temps. Et vaig dir que tenia el cotxe aparcant una mica més endavant i vam fer el camí agafats. Bé, tu m'agafaves i jo em deixava portar. No et va estranyar que hagués canviat el cotxe

i quan hi vas entrar vas dir que feia olor de nou. Potser era jo, qui feia olor de plàstic; una nova versió de mi mateixa feta amb peces desencaixades durant els últims anys. Em vas preguntar de qui era la cadireta blava que hi havia al seient del darrere i et vaig explicar que la meva germana petita havia tingut un fill i que a mi em tocava recollir-lo, cada tarda, a la guarderia. Odiava el paper de tieta sense fills que ha deixat enrere la banda assolellada dels trenta. Però no era el moment de parlar-te'n ni de confessar-te que moltes vegades imaginava que en Daniel, el meu nebot, era fill nostre, teu i meu. Si no haguessis marxat, qui ho podia saber.

Em vas dir que podíem agafar el tren a l'estació de Caldes, que quedava més a prop que la de Girona i em vas guiar per carrers desconeguts fins a una carretera secundària envoltada de camps molt verds. Et vaig dir que era una carretera bonica i tu em vas explicar que quan eres petit era el camí de carro que agafaves per anar amb bici d'un poble a l'altre. Vaig somriure imaginant-te petit. O potser vaig somriure perquè és el que fem quan algú ens explica un detall alegre de la infantesa. Feia calor i els dos anàvem amb màniga curta i això et permetia tenir la meva pell a l'abast. Em miraves mentre conduïa i de tant en tant em posaves la mà damunt del braç despulrat i me'l pressionaves amb tendresa. Jo no et corresponia perquè estava massa pendent de la carretera i de fer veure que no estava pendent de tu. Em vas dir que t'havies marejat a l'avió, tornant dels Estats Units i que els primers dies d'estar aquí no et podies treure el *jet-lag* de sobre. Et vaig preguntar si estaves marejat al cotxe, amb mi, perquè la meva conducció és brusca, ho sé. Però vas contestar que no, que estaves bé i que no reproduís l'estereotip de la dona que condueix malament perquè culturalment és el que havia après i bla, bla, bla. En aquell moment vaig començar a creure'm que estava amb tu de veritat i et vaig mirar per primer cop. Abans només t'havia vist davant del número vint-i-u.

Vam deixar al cotxe a l'estació de Caldes. Cap dels dos sabia quan sortiria el primer tren cap a Barcelona, però el temps no ens importava. Teníem el dia sencer. Vam entrar al bar de l'estació i tu vas demanar un te. Jo una aigua amb gas amb una rodanxa de llimona. Vam seure a fora, a la terrassa, en unes cadires metàl·liques que enlluernaven. Vam posar-nos les ulleres de sol i vaig pensar que els vidres foscos em protegirien de tu. Em vas parlar dels Estats Units, dels teus alumnes d'allà, del doctorat i de les perspectives de futur que tenies a l'estranger. Jo mai havia vist necessari que haguessis de marxar per buscar-te la vida. Allò havia estat cosa teva.

Vam agafar el tren d'un quart de dotze; un regional parsimoniós que pararia a tots els pobles. Allò tampoc ens feia res. Teníem temps.

Al tren vas parlar més que jo i vas parlar de tu més que de mi. Jo t'escoltava i buscava en els teus gestos l'espurna d'un altre temps; la història que ens havia cremat feia tres anys i que havíem fos a l'aeroport el dia del teu comiat. Quina obsessió, la meva.

A Barcelona em vas proposar visitar els nostres llocs. Tu també devies estar obsessionat, a la teva manera. Vam baixar per Passeig de Gràcia caminant entre la gent i sota un cel assolellat de juny que cremava com si fos d'agost. Vaig mirar-te els peus per veure quines sabates duies. L'estètica mai ha estat el teu fort, et vaig dir. Vas riure per sota el nas i vas insinuar-me que havies estat a punt de posar-te mitjons sota les sandàlies. Et vaig mirar de reüll, reprovant-te. Hi ha coses que no canvien. I vam riure al mateix temps, per primer cop, des que els teus braços m'havien abraçat amb força aquell matí a les deu, davant del número de ferro enganxat a la façana.

A Plaça Catalunya vam discutir si anàvem a fer un kebab al Raval o un entrepà al costat de la plaça Sant Jaume, al bar de l'últim cop. I van guanyar els records. Vam demanar un parell de vegetals i dues *Moritz*. La calor i la cervesa ens van afluixar la llengua i et vaig

preguntar qui era la noia que penjava fotos teves a *Facebook*. Vas deixar l'entrepà al plat, et vas eixugar la resta de maionesa dels llavis i em vas dir que es deia Tiffany. La imatge d'Audrey Hepburn em va venir al cap, amb els cabells negres i molt curts, com la Tiffany del teu *Facebook*. Vaig beure un glop de cervesa. S'havia escalfat. Vaig treure el paquet de tabac de la bossa i el vaig deixar damunt la taula. Vas dir que et pensaves que havia deixat de fumar i et vaig mirar de reüll, reprovant-te un altre cop, com si portessis mitjons sota les sandàlies. El fum de la primera calada et va anar directe als ulls. Els vas tancar i vas tirar el cos enrere, com qui esquiva una bala. Et vaig clavar una mirada interrogadora: Estàs enamorat d'ella? Us heu embolicat? T'agrada? És la dona de la teva vida? Vaig deduir que agafaves aire per guanyar temps i pensar-te la millor resposta. I la millor resposta va ser "m'agradaria poder dir-te que sí, que n'estic, de Tiffany, però la veritat és que no". Vaig notar com la pressió de les dents em disminuïa. I a mesura que se m'afluixava el cos i la cara, ho feia també la gelosia de pensar que hi havia una altra dona a la teva vida que et feia l'amor millor que jo. Una dona americana, més jove i que duia els cabells com l'Audrey Hepburn. Em vaig sentir gran i cansada. Cansada d'esperar-te, de veure com els anys havien volat davant dels meus ulls des del dia que tu havies volat cap a Amèrica. Vas demanar el compte i vaig pagar jo.

Vam caminar durant una estona en silenci. Les teves mans intentaven agafar les meves, que no es deixaven. No volien que pensessis que ja eren teves només perquè havies tornat, només perquè ens regalaves un parèntesi de la teva vida. Vam passar per davant de l'aparador d'una llibreria tancada i m'hi vaig voler apropar per tafanejar les cobertes dels llibres. Tu te'm vas acostar per darrere i vaig veure el reflex dels teus ulls al vidre. Les mans, decebudes, van provar sort a la cintura i s'hi van agafar sense demanar permís. Vaig notar com la punta dels teus dits s'arriscaven damunt la meva pell.

Em vaig girar i els teus llavis m'esperaven a mig pam dels meus. Entre les ganes de besar-te i fer-ho no va passar ni mig segon.

Després d'aquell petó tot va anar molt ràpid. Vam entrar a la primera pensió que vàrem trobar i ens van donar les claus d'una habitació situada al tercer pis, sense ascensor, d'un edifici vell. Vam pujar les escales agafats de la mà. Tu anaves davant meu i m'estiraves. Potser tenies por que m'ho repensés. Res més lluny de la realitat. Tot anava segons ho havia previst. Em desitjaves i em volies. Em volies tot i que una Tiffany t'esperava als Estats Units. Em volies a mi i no a ella que s'havia enamorat de tu i era més jove, més guapa, duia els cabells curts i li quedaven bé. Però era amb mi amb qui volies recuperar l'espurna i incendiar-te. Vas introduir la clau al pany i em vas mirar, suat. No saps com et desitjo, vas dir. Et vaig passar la mà pel voltant del coll i et vaig mossegar el llavi. Vas obrir la porta d'una puntada de peu mentre et deixaves devorar i, quan vas tancar-la, el foc se'ns va escapar de les mans. Vas intentar ejacular a fora, perquè no duies preservatiu, però t'ho vaig impedir i et vas buidar dins meu. I mentre t'eixugaves les gotes del front vaig pensar que havia de deixar de fumar, ara sí, tal com m'havia recomanat el doctor Riera feia quinze dies. Perquè la primera inseminació artificial amb esperma de donant havia fracassat. I si volia ser mare, m'havia de cuidar, que ja tenia una edat.
